

„Миръ тебе, рече Олинтъ!

Миръ, отговори Апкидъ, почъмрени!

„Въз тоба поздравленіе, рече Олинтъ, столтъ вите блага; защото кизъ добродѣтель никой не може да полъчи миръ. Ткъмо като дъгата, която, като са мви, на негото показъва, чи мира са оупокойва на землата, а върха неинъ са изгъва на негото въ цвѣтовите на свѣтлината мѣ той е оукрашението на вѣчното слънце; оувѣреніето на тишината, бѣлга на единъ голѣмъ союзъ (възгъл) между Бога и челоуѣка. Тол миръ, о Апкиде! е радостъ та на дъшата; е воплотіето на свѣтлината кизъ смертна. Миръ да кзде съ тебе!“

„Горко! рече Апкидъ.“ Иицише да говори по далеко; но като видѣ, чи народа го глѣдше сосъ вниманіе да оузнае, по каква причина да говори единъ свѣщенникъ Исидинъ съ едного челоуѣка, който приличаше да е Назаранинъ. И така Апкидъ рече Олинтъ съ гласъ тихъ: „Нъи не можемъ да говориме тѣка; азъ ща дойда слѣдъ тебе на край рѣката; тамо е една пзтека, която всакога по това време е сѣмовита.“

Олинтъ стори бѣлгъ, чи приемъва; мина съ кързостъ отъ една оулица въ дръга; но съ око внимателно; и често погалѣваше на нѣкой си челоуѣцы, дѣто минъваха покрай